

Suurbritannia ja Põhja-Iirimaa Ühendkuningriigi 17. veebruari 2005. aasta hagi Euroopa Liidu Nõukogu vastu

(Kohtuasi C-77/05)

(2005/C 82/50)

(Kohtumenetluse keel: inglise)

Suurbritannia ja Põhja-Iirimaa Ühendkuningriik esitas 17. veebruaril 2005 Euroopa Ühenduste Kohtule hagi Euroopa Liidu Nõukogu vastu. Hageja esindaja on Elizabeth O'Neill, kohtudokumentide kättemoimetamise aadress Luxembourgis.

Hageja palub Euroopa Kohtul:

- 1) tühistada nõukogu 26. oktoobri 2004. aasta määrus (EÜ) nr 2007/2004 Euroopa Liidu liikmesriikide välispiiril tehtava operatiivkoostöö juhtimise Euroopa agentuuri asutamise kohta (¹);
- 2) teha EÜ artikli 233 alusel otsus, et pärast piiriagentuuri määruse tühistamist kuni selles küsimuses uue õigusakti vastuvõtmiseni kehtivad piiriagentuuri määruse sätted edasi, välja arvatud osas, milles need välistavad Ühendkuningriigi osalemise piiriagentuuri määruse kohaldamises;
- 3) jätta kohtukulud nõukogu kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Ühendkuningriigil ei võimaldatud osaleda nõukogu 26. oktoobri 2004. aasta määruse (EÜ) nr 2007/2004 Euroopa Liidu liikmesriikide välispiiril tehtava operatiivkoostöö juhtimise Euroopa agentuuri asutamise kohta (edaspidi: piiriagentuuri määrus) vastuvõtmisel vaatamata sellele, et Ühendkuningriik oli teatanud oma sellekohasest soovist vastavalt Schengeni *acquis'* Euroopa Liitu integreerimise protokollile (edaspidi: Schengeni protokoll) artikli 5 lõikele 1 ning Ühendkuningriigi ja Iirimaa seisukoha protokollile artikli 3 lõikele 1. Piiriagentuuri määruse tühistamist taotletakse põhjendusel, et kuna Ühendkuningriigil ei võimaldatud selle vastuvõtmises osaleda, on tegemist olulise menetlusnormi rikkumisega ja/või asutamislepingu rikkumisega EÜ artikli 230 teise lõigu tähenduses.

Ühendkuningriigi peamine vastuväide seisneb selles, et kuna nõukogu ei võimaldanud Ühendkuningriigil piiriagentuuri määruse vastuvõtmisel osaleda, on nõukogu tegutsenud Schengeni protokollile artikli 5 ja artikli 4 vahelist suhet ekslikult tõlgendades. Ühendkuningriik väidab täpsemalt järgmist:

- (a) Nõukogu tõlgendus, mille kohaselt Schengeni protokollile artikli 5 antud osalemisõigus kehtib ainult nende meetmete suhtes, mis tuginevad neile Schengeni *acquis'* sätetele, milles Ühendkuningriik osaleb vastavalt artikli 4 alusel vastu

võetud nõukogu otsusele, on vastuolus nende artiklite struktuuri ja sõnastusega, artiklis 5 ette nähtud korra olemuse ja artikli 5 kohta tehtud deklaratsiooniga, mis on lisatud Amsterdamile lepingu lõppaktile;

- (b) Nõukogu poolt Schengeni protokollile antud tõlgendus ei ole vajalik, et Ühendkuningriigi ja Iirimaa seisukoha protokollile artiklis 7 sisalduval "ei piira" tingimisel oleks kasulik mõju. Samuti ei ole selline tõlgendus vajalik Schengeni *acquis'* terviklikkuse säilitamiseks. *Acquis'* kaitsmise vahendina oleks selle kahjulik mõju Ühendkuningriigile äärmiselt ebaproportsionaalne.

- (c) Arvestades Schengeni *acquis'*le tuginevate meetmete mõiste laia ja vaba tõlgendamist, mida nõukogu on kasutanud, võib Schengeni protokollile artiklis 5 ettenähtud kord sellisel kujul, nagu seda tõlgendab nõukogu, toimida viisil, mis rikub õiguspärase ootuse põhimõtet ning süvendatud koostööd reguleerivaid põhimõtteid.

Teise võimalusena väidab Ühendkuningriik, et kui nõukogu poolt Schengeni protokollile artikli 5 ja artikli 4 vahelisele seosele antud tõlgendus on õige, tähendaks see artikli 5 tähenduses Schengeni *acquis'*le tugineva meetme mõiste kitsast tõlgendust, mille kohaselt on tegemist *acquis'*ga lahutamatu seotud meetmega; piiriagentuuri määrus ei ole selline meede.

⁽¹⁾ ELT L 349, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Amtsgericht Freiburg 14. jaanuari 2005. aasta määrusega rahatrahvi määramist käsitlevas kohtuasjas Bernd Voigt versus Bußgeldbescheid des Regierungspräsidiums Karlsruhe-Bretten

(Kohtuasi C-83/05)

(2005/C 82/51)

(Kohtumenetluse keel: saksa)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Amtsgericht Freiburg'i 14. jaanuari 2005. aasta määrusega esitatud eelotsusetaotluse rahatrahvi määramist käsitlevas kohtuasjas Bernd Voigt v. Bußgeldbescheid des Regierungspräsidiums Karlsruhe-Bretten, mis saabus kohtukantseleisse 18. veebruaril 2005.